

Sygn. akt VI Ka 469/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013r.

sprawy **R. D.**

oskarżonego z art. 224 § 2 kk, art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt II K 237/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. D. w pkt 4 części dyspozytywnej w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania od dnia 3 września 2012r. do dnia 5 września 2012r.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 469/13

UZASADNIENIE

R. D. oskarżony był o to, że w dniu 3 września 2012 roku w K., rejonu (...), używając przemocy w postaci kopania po nogach i szarpania obiema rękami za kurtkę służbową oraz użyciu groźby bezprawnej spowodowania pozbawienia pracy funkcjonariuszy Policji M. Ś. i J. S., zmuszał ich do odstąpienia prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu, przy czym jednocześnie naruszył ich nietykalność cielesną oraz używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe znieważył wymienionych funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie o sygn. IIK 237/13:

1. uznał oskarżonego R. D. za winnego tego, że w dniu 3 września 2012 r. około godz. 18.40 w K. zastosował przemoc wobec funkcjonariusza Policji M. Ś. polegającą na szarpaniu i kopaniu po nogach, w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu, czym jednocześnie naruszył jego nietykalność cielesną oraz tego, że w tym samym miejscu i czasie używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył funkcjonariuszy Policji M. Ś. i J. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. występku z art. 224 § 2 kk,

art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby,

3. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. D. grzywnę w wymiarze 20 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka będzie wynosić 20 złotych,

4. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. D. na poczet orzeczonej kary grzywny jeden dzień zatrzymania w sprawie w dniu 03.09.2012 r. ,

5. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego R. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DZ. U. nr 49 poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 180 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony R. D., zarzucając mu obrazę przepisów prawa karnego materialnego, błędy w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, polegające na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, poprzez uznanie, że funkcjonariusze policji nie mieli jakichkolwiek przesłanek do wskazania okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, a świadek A. D. miał interes aby wskazywać okoliczności korzystne dla skazanego.

Niezależnie od powyższego zarzutu w uzasadnieniu apelacji oskarżony zarzucił, iż Sąd Rejonowy stosując art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny jeden dzień zatrzymanie zamiast 3 dni od dnia 3 do 5.09.2012 roku.

Oskarżony wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu i o uniewinnienie go z postawionych zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego co do zarzutu nieprawidłowego zaliczenia okresu zatrzymania na poczet kary grzywny była zasadna. Sąd Rejonowy na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny jeden dzień zatrzymania w dniu 3.09.2012 roku gdy tymczasem oskarżony zatrzymany był w okresie od 3 do 5 września 2012 roku co wynika z dowodu z dokumentu z dnia 3.10.2013 roku karta 122, który przeprowadzano w postępowaniu odwoławczym. Powodowało to konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w jego pkt 4 poprzez zaliczenie na poczet kary grzywny okresu zatrzymania od 3 do 5 września 2012 roku co też Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk uczynił.

Pozostałe zarzuty apelacji oskarżonego były bezzasadne.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe. Ocenił w sposób zgodny z dyspozycją art. 7 kpk wszystkie dowody w sprawie w tym wyjaśnienia oskarżonego i jego brata A. D.. Sąd ocenił zeznania pozostałych świadków w sprawie. Oskarżony w apelacji przedstawia po raz kolejny swoją wersję wydarzeń, która już przez Sąd Rejonowy została oceniona przez pryzmat wszystkich dowodów w sprawie. Zupełnie chybione są zarzuty odnoszące się do nierzetelnego przesłuchiwanie świadka M.W.. Sąd przesłuchał tego świadka (k. 91) a z zeznań tego świadka wynika, że nie słyszała będąc w sklepie niczego z uwagi na panujący tam „szum”. Trudno wymagać od świadka, który nie ma wiadomości w sprawie, by zeznawał tak jak sobie tego życzy oskarżony. Zresztą fakt, że M. W. niczego nie widziała potwierdza treść zeznań świadka J. O.. Zupełnie chybiony był zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z odtworzenia nagrania z monitoringu zainstalowanego przed sklepem. Właściciel monitoringu zeznał bowiem, że nic ze zdarzenia, które miało miejsce przed sklepem nie zostało utrwalone bowiem monitoring tego dnia był wyłączony lub zawieszony (k. 91 odwrót i 37 – 38).

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania funkcjonariuszy policji i wyraz tej ocenie dał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy ocenę tę podziela i w pełni akceptuje. Oskarżony jak wynika z treści apelacji nie zrozumiał, iż Sąd Rejonowy nie uznał go winnym wypowiedzenia gróźb karalnych wobec funkcjonariuszy policji. Uznany został on winnym użycia przemocy polegającej na szarpaniu i kopaniu po nogach funkcjonariusza policji M. Ś.w celu zmuszania go do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, przy czym naruszył nietykalność cielesną tego funkcjonariusza a nadto tego, że w tym samym miejscu i czasie znieważył on interweniujących funkcjonariuszy policji tj. M. Ś.i J. S.słowa powszechnie uznanymi za obelżywe.

Ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe.

Subsumpcja prawna zachowania oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy też jest prawidłowa. Zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw z art. 224 § 2 kk, z art. 222 § 1 kk i z art. 226 § 1 kk. Zachowanie oskarżonego stanowiło jeden czyn zatem Sąd Rejonowy trafnie przyjął zbieg kumulatywny wskazanych wyżej przepisów stosując dyspozycje art. 11 § 2 kk.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie razi swoją surowością. Jest to kara sprawiedliwa, adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego uwzględniająca okoliczności podmiotowe.

Orzeczona kara grzywny także nie razi swoją surowością – jest wręcz łagodna.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymano w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk z uwagi na sytuację materialną oskarżonego.

AP